

Юність наша — гостра і густа,
як шипшина, і, немов гніздо,
тепла, незахищена, висока!..

Що в піснях палило нам уста?
чим хилило наші горла до
темного студеного потоку?

Як дощі ми йшли вночі, а ти
бачив так: «Три місяці зйдуть
над горою — ще цієї ночі».

Двоє нас було — а з темноти,
з глибу, крізь осінню каламуть
третьої голос проростав — жіночий.

Світанковий дощ, вологі сни...
На горі, що вже зникала, цвів
вогник і густішав запах яштла.

І спливали з каменя й сосни —
так повільно, нібито з віків —
три потоки місячного світла.

1983

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво

художньої літератури «Дніпро», 1986.